

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

בבא קמא דף ג' למסקנא

דף ג' ע"א

א. וְשִׁלַּח אֶת בְּעִירָהּ וּבְעֵר בְּשֶׁדָּה אַחֲרָי – ושלח זה הרגל, וכן הוא אומר: 'מִשְׁלַחֵי רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר'. ובער זו השן, וכן הוא אומר 'כַּאֲשֶׁר יִבְעַר הַגֶּלֶל עַד תָּמוּ'.

ב. שן חייב בין ב'מכליא קרנא', ובין כשלא 'מכליא קרנא', כגון שאכלה ערוגה וסופו לחזור ולצמות, אבל לא כתחלה. ואע"פ שנאמר 'וביער' ומשמע שמבער לגמרי, אנו למדים מרגל שגם אם לא מבער לגמרי חייב. וכן רגל חייב בין כששילח את בהמתו, ובין כשהלכה מעצמה, ואע"פ שנאמר 'ושלח', אנו למדים משן שגם אם הלכה מעצמה חייב.

ג. ואלו הן תולדות של שן: נתחככה בכותל להנאתה, ושינפה פירות להנאתה, ודינם שוה לשן, שיש הנאה להזיקם כשן. ואלו תולדות של רגל: הזיקה בגופה או בשערה דרך הילוכה, בשליף שעליה, בפרומביא שבפיה, בזוג שבצוארה. ודינם שוה לרגל, שהזיקם מצוי כרגל.

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

ד. בור תשעה טפחים חייב על נזקין ולא על מיתה, ששיערו חכמים שאינו יכול להמית. ובור עשרה חייב גם למיתה, שהוא יכול להמית. וזה אב למיתה, וזה אב לנזקין.

ה. ואלו הן תולדות של בור: אבנו סכיננו ומשאו שהניחן ברשות הרבים והפקירם, והזיקו. ולשמואל, גם אם לא הפקירם. ודינם שוה לבור, שתחילת עשיתו לנזק כבור. ולרב, אם לא הפקירם, הם נלמדים משור.

דף ג' ע"ב

א. מבעה: לשמואל זה שן (ודינו מבואר לעיל). לרב זה אדם. והוא מועד לעולם, בין ער ובין ישן. ואם הזיק בכחו וניעו דרך הילוכם, כוחו הוא וחייב כמו גופו. ואם הזיקו לאחר שנחו, דינם כבור.

ב. ואלו הן תולדות של אש: אבנו סכיננו ומשאו שהניחן בראש גגו, ונפלו ברוח מצויה, והזיקו דרך הילוכם, שכח אחר מעורב בהם כאש, ודינם שוה לאש.

ג. יש תולדה בנזיקין שאין דינה כאב, והיא 'צרורות', שהלכה למשה מסיני שמשלמת חצי נזק, ונקראת תולדה של רגל, לפי שמשלמת מן העליה. ולרבא יש ספק אם משלמת מגופו או מן העליה, והיא תולדה של רגל לפוטרה ברשות הרבים. ועליה אמר רב פפא כי יש מן התולדות של אבות נזיקין שאינם כיוצא בהם.

אומג יקרי!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il